

Satırlar arasında / 1. bölümün devamı

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Romanlar, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

Satırlar arasında / 1. bölümün devamı Mithat “Hande hanımdan çocuğunuz var mı?” diye sordu bu acıklı hikâyeden zerre etkilenmeyerek. İş adamı olumsuz manada başını salladı. “Çalışanlara gelince,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Bir hizmetçim ve bir de şoförüm var. Şunu önceden belirtmeliyim ki ben gerek iş yaşantımda gerek özel hayatımda önceliği hep Türklere veririm. Yıllardır Amerika’da yaşıyorum ama buranın insanlarına bir türlü alışamadım. Bu yüzden mecbur kalmadıkça Türkleri tercih ederim. Bence böylesi daha uygun. Gurbette birbirimizi desteklemezsek yanarız, öyle değil mi?” Bence öyle değildi. Ama sessiz kaldım. İhtiyar bize aldırmadan devam etti. “Hizmetçilerden bir tanesi sabahtan akşama dek bizde kalır. Şu bahçemin etrafında yabancı bir adam gördüğünü söyleyen var ya o. Siz sormadan söyleyeyim. Evimde çalışanlardan şüphelenmek için hiçbir nedenim yok.” Kısa bir alköl molası verdi. Daha sonra “az önce adınızı bir arkadaşşımdan duyduğumu söylemiştim” diye devam etti. “Ada Avni Urel. Hem ortağım hem de yakın arkadaşım olur kendisi. Önceleri iş dünyasında benim en büyük rakiplerimdendi. Fakat gelişen piyasaya ayak uyduramayarak battı. Durumu kötüleşince elinde avucunda ne varsa satmaya başladı. Sonra sıra koleksiyonunu dağıtmaya geldi. O da benim gibi koleksiyon meraklısıydı. Zamanında yüksek fiyat teklif etmeme rağmen bir türlü satmaya yanaşmadığı ne kadar parça varsa hepsini kendi koleksiyonuma kattım.” Gergin çenesinin arasından sivri dişleri göründü.

“En yakın dostunuza yardım etmediniz mi yani?” dedim dayanamayarak.

“O zamanlar en yakın dostum filan değildi,” diye kendini

savundu. “Her neyse. Bu olaydan sonra aramız bozuldu tabi. Fakat kendisine gayet cömert bir teklifte bulunarak şirketini değerinin üzerinde bir fiyata satın aldım ve firmamın bünyesine kattım. Şu anda firmanın küçük ortağı. Aramız da gayet iyi.” Bana dönerek imalı biçimde “nasıl o kadar da kötü bir insan değilmişim değil mi?” diye sordu. Hiçbir karşılık vermedim.

“Koleksiyon işini bıraktı mı peki?”

“Hayır, ama zaten o hiçbir zaman benim gibi profesyonel yaklaşmamıştı olaya. Bir sistemi yoktu. Tefeciler gibi ne bulursa alıkoyuyordu. Eskici dükkânına çevirmişti evini. Geçenlerde koleksiyonumdan İran hançerini ısrarla geri almak istedi. Kabul etmedim tabi. Yaşadığım müddetçe o parçaların hiçbirisi benden ayrılmayacak. Bu da benim prensibim.”

Mithat elini çenesine yasladı. “Başka?”

“Başka başka... Sekreterler, genel müdür, iş yerinde çalışan diğer ekip... Onlardan da şüphelenmek için bir sebep göremiyorum açıkçası.” Bir süre tereddüt etti. Sanki bir şey söylemekle söylememek arasında kalmıştı. Sonra “ah” diye parladı birden. “Bir şey daha var. Pek önemli olduğunu sanmıyorum ama yine de anlatayım. Semavi diye bir ortağım vardı. Semavi Altıntaş. Üç yıl önce firmamıza katıldı. Yirmili yaşlarında ticari kafası olan bir gençti. Yaşına göre şaşırtıcı muazzamlıkta bir serveti vardı. Kısa bir ortaklık maceramız oldu onunla. O günlerde yatırımlarım dolayısıyla sıcak paraya ihtiyacım vardı. Geldi ve hisseler için yüksek bir fiyat önerdi. Kabul ettim. Dört ay sonra da kavgalı-gürültülü biçimde ayrıldık.”

“Ne oldu?”

“Bir kaç hafta içinde inşaat tasarımlarıyla ilgili birçok proje koydu önüme. Bunların uçuk kaçık şeyler olduğunu söyledim ona. Ben iş hayatında geleneksel yöntemleri tercih ederim daha çok. Semavi gençliğinin verdiği heyecanla sürekli yenilik peşinde koşturuyordu. Riske atmamızı istediği miktar

da çok büyüktü. Bu projelerden biri bile tutarsa piyasanın en büyüğü olacağımızı iddia ediyordu. Şiddetle karşı çıktım. Daha sonra ortak havuzdan bir miktar parayı zimmetine geçirdiğini ve bunu gecelik repoda işleterek ertesi gün yeniden hesaba koyduğunu anladım. Önceleri ses çıkarmadım ama bir süre sonra zimmetine para aktardığını fark edince şirketin mali denetimden geçmesini ve hesapların ayrıntılı incelenmesini istedim. Müfettişlerin araştırması sonucu haklılığım ortaya çıktı ve neticede yollarımızı ayırdık. İş yerinden ayrılırken 'sana yaptıklarının hesabını ödeteceğim. Er veya geç öldüreceğim seni' diye tehdit etti.

"Sizi öldürmekle mi tehdit etti?"

"Evet. Kızgınlıkla söylenmiş bir söz. Aldırmadım tabi. Daha sonra da hiç görüşmedik."

"Şimdi ne yapıyor?"

"Bildiğim kadarıyla İngiltere'de. Zaten bağlantılarının çoğu oradaydı."

"Aklınızın bir köşesinde dursun," dedi Mithat. "Bazen neyin önemli neyin önemsiz olduğu belli olmaz. Bu arada vasiyetname hazırladınız mı?"

Yaşlı adam başını sallayarak güldü. "Böyle şeylerin sorulması şart değil mi? Ölümünden kimler faydalanacak, seni kim öldürmek isteyebilir?"

Arkadaşım 'doğanın kanunu bu' der gibi ellerini açtı. Gürsan gözünü şömine alevlerinden ayırmayarak, "bu iş biraz çetrefilli" dedi. "İki yıl önce bir vasiyetname hazırlamıştım. Buna göre koleksiyonum hariç tüm mirasımı karıma, koleksiyonu da ortağım Avni'ye bırakıyordum. Bu vasiyetname artık geçersiz zira üç ay önce avukatım Nazmi ile ikinci bir vasiyetname hazırladık."

"Yenisine göre mal taksimi nasıl?"

“Elmaslar hariç koleksiyon yine Avni’ye kalacak. Evdeki hizmetçilere ayırdığım bir miktar parayı çıkardıktan sonra servetimin tamamını hayır kurumlarına bağışlıyorum.”

“Karınız?”

“Ona beş kuruş bırakmayacağım.” İhtiyarın sinsice kıvrılan dudaklarına ve şeytani biçimde parıldayan gözbebeklerine baktım. Arkadaşımla göz göze geldik. Mithat elini, loş ışığın altında pamuğu andıran saçına attı. “Bu iki vasiyetname arasındaki ani değişiklik belirli bir nedene mi dayanıyor?”

“Evet. Kusura bakmayın, size hiçbir şeyi saklamayacağıma dair söz verdim ama bu sebep şimdilik bende saklı kalsa daha iyi olur. Zaten konuyla direkt ilgili olduğunu sanmıyorum.” Koltuğunda sıkıntıyla kımıldandı. Mithat, ihtiyarın üzerine gitmeyerek, “yeni vasiyetnameden kimlerin haberi var?” diye sordu.

“Altında imzası olanlar hariç hiç kimsenin.”

“Ben hukukçu değilim,” dedi arkadaşım parmak uçlarını birbirine çatı gibi yaslayarak. “Üstelik burada işler nasıl yürür tam olarak bilmiyorum ama eşiniz mahfuz hisse için mahkemeye başvurabilir ve dava açabilir. Böylece siz istemesizin bile mirasınızdan pay alabil...”

“Hayır hayır, o biraz zor” diye sözünü kesti iş adamı. “Karımı bu haktan mahrum edeceğim. Dava açsa bile mahkeme lehine karar vermeyecektir.” Kendine güveninin ardında çok önemli bir şeyin saklı olduğunu tahmin ediyordum. Mithat da öyle... Ama şimdilik irdelememeye karar verilmişti. İhtiyarın arkadan iş çevirmeye yatkın yapısı nedeniyle bu davanın beni de yavaş yavaş içine çektiğini hissediyordum. Şimdiden bir heyecan dalgası sarmıştı her yanımlı. Mithat keyfi kaçmış olmasına rağmen yine de halinden memnun görünmeyi başardı. Bakışlarından, en uygununu seçmek için kafasındaki sorular arasından eleme yaptığını tahmin ediyordum. Parmaklarıyla tempo tutarak, “hmm” dedi uzun uzun. “Eşiniz size boşanmak istediğini açıkça söyledi mi?”

“Bir kere. Ama ben buna yanaşmadım. Avukata gidebileceğini ima etti. Ben de miras kozumu kullandım.”

“Yani, siz karınızı sahte bir mirasla elinizde tutmak istiyorsunuz o da sahte bir aşkla mirasınızı elinde tutmak istiyor.”

“Daha iyi özetlenemezdi.”

“Daha fazla detay vermek istemediğinizi görerek bu konuyu şimdilik geçiyorum” dedi Mithat. “Şu hizmetçinin bahçede gördüğü yabancı adam... Biraz da ondan bahsedelim.”

“Dediğim gibi ikinci mektubun gönderilmesinin ertesiydi. Hizmetçim mutfakta iş yaparken bir ara koridordan geçmiş. Aralık bırakılan kapıdan soğuk geldiği için kapatmaya gitmiş. Tam o sırada bahçede tuhaf bir hareketlilik görmüş. Biraz yaklaşıncı karanlığın içinde siyahlar giyinmiş bir yabancının bahçenin etrafında dolaştığını görmüş. Hatta bir ara içeri girer gibi olmuş adam. ‘Hızlı hızlı yürüyor sanki bir şey ararmış gibi bahçeyi ve etrafı turluyordu. Beni fark edince hemen geri döndü’ diye anlattı bana. Tabi telaşlandım. Zira evim, gelince müşahede edeceğiniz gibi, en yakınımızdaki evle arasında yüzlerce metre olan etrafı tamamen ıssız bir bölgede... Yani birisinin yanlışlıkla oraya gelmiş olması imkânsız. Gelen kimse hiç şüphesiz bana mektupları yollayan kişi olmalı. Elini kolunu sallayarak evime kadar gelebilen bu yabancıya karşı derhal önlem almalıydım tabi. Bu yüzden ilk işim bahçeye sağlam bir kapı taktırmak oldu. Buna bir de asma kilit taktırdım. Ayrıca bahçe duvarını bir buçuk metre daha yükseltip üzerine jiletli tel ördürdüm ve evime şifreli kasa alarak değerli eşyalarımı burada saklamaya başladım.”

Mithat’ın kıvrık dudaklarını arasından bir ıslık döküldü. “Bütün bu önlemleri ne kadar zamanda aldınız?”

Gürsan başını eğerek parmak hesabı yapmaya başladı. Kelimeleri uzata uzata konuşuyordu. “Sivil polisin gidişinden sonra başladığımıza göre... Duvarın işi dün bittiii. Yani yaklaşık üç

gün...”

“Karınız bu yabancı adam meselesini biliyor değil mi?”

“Tabi, hizmetçi benden önce onunla konuşmuş zaten. Karım da vakit kaybetmeden bana söylemesini tembihlemiş. Tabi mektup olayından haberleri yok. Bu yüzden aldığım önlemleri abartılı buluyorlar.”

Mithat’ın ağzından yine uzun bir “hmm” çıkmıştı. “Evinize geldiğimizde bu meseleyi onlarla da konuşuruz.” İş adamı fötr şapkasının kenarlarıyla oynayarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı. “Anlaşılır gibi değil,” dedim mırıltıyla. “Eğer bu adamın amacı hırsızlık yapmaksa, neden öncesinde bu tarz çılgınlıklar yapıyor ki? Üstelik bütün bunlar dikkat çekmekten başka bir işe yaramıyor.”

“Tarih suç işlemeden önce kurbanına ve polise meydan okuyan psikopatlarla doludur,” dedi Mithat bilgece. “Belki de adam belirli bir amaç için dikkatleri üzerine çekmek istiyor.”

İş adamı “olabilir” dedi ikimize birden bakarak. “Peki, şimdi ne yapacağız?”

“Siz ne yapmayı öneriyorsunuz” dedi Mithat alaylı bir yüz ifadesiyle. “Halinizden kafanızdan zaten bir şeyler geçtiğini görüyorum.”

İş adamı şapkasını başına geçirerek bıyık altından gülümsedi. “Bakın beyler ben gerçekçi bir adamımdır. Peşimdekinin kim olduğu hakkında elimde en ufak bir delil bile olmadığının farkındayım. Tahminlerim de bizi ancak bir yere kadar götürebilir. Bu yüzden bence en makul şey bu adama bir tuzak kurmak olacak.” Burnunu çekerek yutkundu. “Ben böyle düşünüyorum.”

“Suçüstü mü yapmayı planlıyorsunuz?”

“Başka türlü onu nasıl ele geçirebiliriz?” Ellerini açarak ikimize de baktı. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

Sorunun muhataplarından biri ayağa kalkıp birkaç adım atarak şöminenin başına geçti. Alevlerin sarımsı ziyası yüzünü aydınlatıyordu. “Dedektifliğin kötü tarafı da bu işte” dedi dirseğini şömine rafına dayayarak. “Öldürüleceğinden şüphelenen biri dedektife yardımcı olmak amacıyla onu pek çok konuda aydınlatabilir. Ama bunların hiçbirisi bir dedektif için yerde boylu boyunca uzanmış bir ceset olması kadar faydalı olmayacaktır. Tabi sizin durumunuz daha başka. Bir kere riske atacağınız şey canınız olmayacak. Aksi takdirde kesinlikle karşı çıkardım. Fakat şimdi önerinizin makul olduğunu söylemek dışında bir şey gelmiyor elimden.”

Böylece ortamda fikri rahatsız edici bulanın bir tek ben olduğu aydınlığa kavuşmuş oldu. “Neden kedi-fare oyunu oynamak yerine sergiyi iptal edip bunu da arkadaşlarınıza duyurmuyorsunuz?” dedim bir çırpıda. “Böylece hırsızlıktan ümidini kesen adam ya da kadın her kimse vaz geçmiş olur.”

“Bunu arkadaşına sorsana delikanlı” dedi Gürsan ekşi bir suratla. “Sanırım o cevabı daha iyi biliyor.” Sonra yine kendisi cevap vermek istedi. “Eğer iptal edersek bu kez başka bir zaman peşime düşmeyeceğinin garantisi var mı? Hayatım boyunca bu korkuyla yaşayamam! O yüzden onu bir an önce yakalamalıyız.” Şimdiden alacağı intikamın hasretini çekiyormuş gibi yumruğunu avucunda sıktı. Gözlerindeki vahşi ifadeyi yakalamıştım. Gergin çenesini, kararlı ifadesini ve parlayan gözleri...

“Arkadaşım iyi bir dedektif olabilir fakat kahraman değildir” dedim. “Bu meçhul şahıs arkadaşıma rağmen atağa geçebilir ve hatta belki cinayet bile işleyebilir.” Bu sözlerim bir uyarı niteliğindeydi. Mithat’ın avcı rolüne bürünmesini, sonu facia ile biten bir işe kalkışmasını istemiyordum. Dedektiflik kariyerine yeni başlamıştı. Bu konuda henüz fazlaca bir tecrübe sahibi olmadığından başımıza olmadık işler açılabilirdi.

“Bir suçlu harekete kalkışana kadar avantaj kendisindedir”

diye hatırlattı Mithat, bana dönerek. “Kalkıştıktan sonra ise bize geçer.”

“Evet, ama bunun artık ölü bir adam olarak Hüseyin Gürsan’a yararı ne?” Bu sözler dudağımın arasından aniden dökülünce iş adamının suratı garip bir hal aldı. “Pardon” diye ekledim. “Ben sadece ihtimalleri dile getiriyorum.”

“Cemay Bey mübalağa ediyorsunuz. Gereken önlemleri aldığımız müddetçe ne olabilir ki?” İhtiyarın yüzünde zoraki bir tebessüm belirdi. “Üstelik bu fikrin heyecan verici olduğunu kabul etmelisiniz. Zaten ne demiş eskiler, en iyi müdafaa hücumdur.” Bana kalsa eskilerin masalları ile yola çıkmazdım. Fakat elmaslar Gürsan’ındı, dava ise Mithat’ın... Bana yalnızca baş sallamak düşüyordu. “Zaten vakit bir hayli geç oldu” diyerek ayaklandı ihtiyar. “Detayları evime gelince konuşuruz.” Yüzü ölgün sarı ışığın altında parıldadıkça, yağlı derisinin altına gizlenen kırışıklıklar da meydana çıkıyordu. Kalın ceketinin önünü ilikledi. “Gelmeden önce ararsınız, şoförümü gönderip sizi aldırırım. Ha bir de eğer size ne iş yaptığınızı ya da neden eve geldiğinizi sorarlarsa onlara dedektif olduğunuzu sakın söylemeyin. Sizden biyografi yazarı diye bahsettim. Hayatımı kaleme almak için evime geldiniz ve özel hayatımla ilgili bilgi topluyorsunuz, tamam mı? Zaten ben de bu yalanı anlattım herkese.” Gürsan’ın neden adı gazetelerde bile geçmeyen tanınmamış bir dedektife başvurduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Eğer Mithat tanınmış bir dedektif olsaydı onun yazar olduğuna dair yalan uyduramayacaktı tabi. Bu Mithat için bir parça onur kırıcı bir vaziyet olsa gerekti. Arkadaşım bu detayı yakalamış mıydı bilmiyorum. “İsabet olmuş” dedi gülümseyerek. “Hiç kimse bir dedektife ya da polise kendi isteğiyle bilgi vermez. Bu arada aklınıza yeni bir şey gelirse bizi muhakkak arayın. Bazen en ufak bir kıvılcım, en karanlık noktaya ışık tutabilir.” İş adamı bu parlak nasihatten etkilenmiş benzemiyordu. Başını sallayarak tuhaf bir mimikle ağır ağır girişe yöneldi. Önünden geçerek kapıyı açtım. Aksıra öksüre elini tırabzanlara attı.

Merdivenleri tık nefes inen adamın arkasından bir süre baktım.

Odaya dönünce, komodinin üzerine bıraktığım polisiye roman çarptı gözüme. Mithat'a çaktırmadan bir köşeye fırlattım. Arkadaşım bu romanlar yüzünden benimle defalarca alay etmişti. Şimdi onu hiç çekemezdim. Cebimden sarma kâğıdı çıkarıp, tabakamın içindeki otları özenle dizmeye başladım. Pencerenin buğusunu silerek aşağıya göz gezdirdim. Sokak lambalarının ışıkları sisin içinde kaybolmuş, etraf karanlığa gömülmüştü. Gürsan aşağıda kendisini bekleyen arabasına atladığı gibi gecenin karanlığında yol aldı. Pencereyi kendime doğru çekince, Mithat'ın camdaki yansıması görüş alanıma girdi. Parmak kalınlığındaki beyaz çarşafı tıktım ağzıma. Kibriti çakarak odayı nahoş bir kokuya boğdum. Mithat buna çoktan alışmıştı. Polisiye roman merakımdan ötürü 'ne o Sherlock Holmes'a mi özeniyorsun?' diye takılıyordu ara ara. 'Ben en azından alışkanlığıma, uyuşturucu maddelerin zekâyı uyanık tuttuğuna dair entelektüel bir kılıf uydurmuyorum' diye yanıtlıyordum onu.

Pencereyi ardına kadar açınca şöminenin uzun saatlerin emeğiyle biriktirdiği ısı, birkaç saniyelik soğuğa yenik düştü. Kar aralıksız devam ediyor, iri taneler dakikalar geçtikçe zemindeki boşlukları dolduruyordu. Ürpertici soğuk yüzünden birkaç saniye sonra camı kapatmak zorunda kaldım. Elimdeki yarım sigarayı cebime tıktırdım. Mithat'a sormak istediğim pek çok şey vardı kafamda. Neyse ki benim hamle yapmama gerek kalmadan konuyu kendisi açtı. "Gürsan'ın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun? İlgini çekti mi?" Piposunun içini temizleyerek yeni tütünle doldurdu ve kenarına birkaç kez vurarak sıkıştırdı. Çakmağını yakarak üzerinde gezdirdi ve dudağının kenarındaki yerine yerleştirdi.

"Çekmez olur mu?" dedim masanın üzerindeki balyaya kaçamak bir bakış atarak.

"Hüseyin Gürsan'a mektup yazan şu adam hakikaten enteresan biri olmalı. Sen ne düşünüyorsun?"

“Ben mi?” dedim yüzümde bir küçümseme ile. “İhtiyar buradayken söylemek istemedim ama...” Elimi alayla salladım. Yüzümdeki ifadeyi fark etmemesi olanaksızdı. “Besbelli ki mektup anormal havası verilmek için özellikle yazılmış. Ayak izi bırakmadan yürümek, aynı anda birden fazla yerde olmak, duvarlardan geçmek... Üfff.” Elim havada dairesel olarak birkaç tur daha attı. “Bunlar akla mantığa sığacak şeyler mi?”

“Cemay anlaşılan seninle yine ayrı noktalardan bakıyoruz olaya,” dedi ağzından halka şeklinde dumanlar çıkararak. “Eğer o mektupta yazılanlar olmasaydı benim için bu dava alelade bir hadiseden ibaret olurdu. Hatta belki zaman bile ayırmazdım. Oysa şimdi durum çok farklı... Sen tüm olan bitene bir delinin acayip işleri gözüyle bakıyorsun. Muhtemelen o kâğıtta yazılanlar okununca; ağzından köpükler saçan, eli baltalı, kan çanağına dönmüş gözlerini dört açıp vahşice kahkahalar atan, iri yarı tımarhane kaçkını birini canlandırdın hayalinde. Oysa benim gözümün önüne; kütüphanesinde oturmuş, yazısında vurgulamak istediği yerleri özenle seçtikten sonra, defalarca gözden geçirmiş olduğu müsveddeyi temize çeken ve bu esnada Hüseyin Gürsan’ın bunu okurkenki halet-i ruhiyesini tahayyül edip sinsice ellerini ovuşturarak sakın ve tehlikeli biri geliyor. Ve umarım karşımızdaki adam bu ikincisi değildir. Zira zekâsı fazla gelişmiş bir psikopatı yakalamamanın güçlüğüünün yanında, senin deliyi kaçtığı tımarhaneye tıktırmak nedir ki! Şu noktanın üstünde ısrarla durmanı istiyorum: bir insanı böyle bir mektup yazmaya iten sebep ne olabilir?”

“Bir psikolog gözüyle tahlil etmek gerekirse,” yüzündeki ekşi ifadeyi görmezden geldim. “Adam Gürsan’ın kafasını allak bulak etmek, korkularını tetiklemek için bu yola başvurmuş olabilir. Metafiziksel hadiseleri de işin içine karıştırarak şeytani güçleri olduğunu iddia edip insanların en ilkel zaafından faydalanmak isteyen biri.”

“Öyle olduğunu kabul edelim. Bu da adamın zeki biri olduğunu kanıtlamıyor mu?”

Kekeleyerek “eh” dedim. “Bence daha zeki biri olsaydı, mektuptaki tehditleri ölü bir dilde yazmayı tercih ederdi. Mesela Latince... Böylece olay çok daha gizemli bir hal alırdı.” Bana dudağını bükerek baktığını görünce “sakın büyü ve o diğer saçmalıklara inandığını filan söyleme bana” diye neredeyse neşeli bir sesle ekledim. “Hani seni tanımasam, sırf para koparmak için adamın söylediklerini ciddiye almış numarasını yaptığını düşünceğim.”

“Cemay bazen beni hakikaten tanımadığını düşünüyorum. Ben de bir insanın mucize kabilinden bir takım işler yaparak suç işleyeceğini kast etmiyorum zaten. Beni asıl, mektubu yazan kişinin kafa yapısı düşündürüyor. Mektup ister planlı bir çabanın ürünü, isterse bir delilik anında çalakalem yazılmış olsun, fark etmez. Her an her şeye kalkışacak cesaretle bir tıynetin izlerini görüyorum o yazılanlarda. Bu yüzden ben de tıpkı Gürsan gibi endişeliyim.”

“Benim şu an için tek endişem, iş adamının parayı geri isteme ihtimali,” dedim masanın üzerinden bana selam çakan destenin göz alıcılığı karşısında kayıtsız kalamayarak. “Geçen ay iyice borca girdim. Senden borç istemeyi düşünüyordum. Bu yüzden davayı kabul etmen işime bile geldi. Sen para yönünden rahat bir insan olduğun için belki fark etmiyorsun.”

“Para işleri ilgimi çekmiyor. Zaten şimdiye dek polisle çalıştığım için kendime has bir standardım olmadı. Ama umurumda değil. Yine de Gürsan’ın bize bıraktığı paranın miktarı, davanın zannettiğin kadar basit olmadığını anlamana yardımcı olması bakımından önemli olabilir.”

“Sanmam. Bazı zenginlerin böyle tuhaf huyları vardır. Sağa sola para saçmak için bahane ararlar.” Arkadaşımlın eğilimlerini bilen biri olarak ihtiyarın davasını üzerine almasını iyi karşılamamıştım. Ayağa kalkarak pencere kenarına geçti. Arkası bana dönük halde dışarıyı seyrederken ben de banknotları saymaya başladım. “Burada bir senelik kiramız var” dedim sesimi yükselterek. İtiraf edeyim ki aslında çok daha

fazlası vardı. Mithat'ın düşünceli biçimde dışarıyı seyretmesini fırsat bilerek dolarların bir kısmını gergin lastikten kurtararak cebime attım. Geri kalanı çekmeceye tıktıktan sonra koltuğa geçtim. Mithat akıllı bir şeye takılı kalınca yaptığı gibi hızlıca birkaç tur attı odada. Ardından aceleyle saate bakarak "acaba Gürsan evine ulaşmış mıdır?" diye endişeli bir sesle sordu.

"Sakin ol. Şoförü yanındayken bir saldırıya uğrayacağını hiç sanmıyorum." Aslında şoförü yanında olsun olmasın Gürsan'ın bir saldırıya uğramayacağından emindim. Fakat bundan bahsedersen yine işi hafife aldığımı düşünebilirdi.

"Ondan sormadım. Eğer evine ulaşmışsa telefonla arayıp bir şey isteyecektim."

"Evden ıkalı yarım saat olmuş" dedim duvardaki saate bakarak. "İstersen biraz daha bekle." Pencere kenarına ilerleyip karlar içindeki karanlık sokağı seyretmeye başladı yeniden. Benim için ihtiyar adamın anlattıkları arasında dikkate değer tek konu vardı. Mithat'a onu sormak istedim. "Vasiyetname hakkında ne düşünüyorsun? Karısını neden mirasından çıkardı sence?"

Arkasını dönerek bir kaç adım attı. Gözlerinde sinsi bir parıltı vardı. "Sen şu can sıkıcı dedektif romanlarını okurken katili öğrenmek için hemen kitabın son sayfalarını açan tembel ve meraklı insanlara benziyorsun." Karşıma geçerek sinir bozucu bir yavaşlıkla viski şişesini eline aldı ve kristal kadehi her an düşecekmiş gibi gevşek tutarak içkiyi içine boca etti. Konuya girme çabaları emniyette işkence metodu olarak kullanılabilirdi. "En başından başlayalım" dedi viskiden bir yudum alarak. "Gürsan neden polise gitmek yerine bize başvurdu?"

"Söyledi ya. Gitmiş ama polis ilgilenmemiş."

"Polisin böylesine zengin ve nüfuzlu bir adamla gerçekten ilgilenmeyeceğini mi sanıyorsun?"

“Yalan mı söyledi? Yani polise gitmedi mi?”

“Yoo hayır. Muhtemelen gerçekten polise gitti. Zira o zamanlar şüpheliyi nerede araması gerektiğini bilmiyordu. Dolayısıyla prosedürü takip etti. Fakat sonra mektuplardaki bağlantıyı çözdü. Beyninde bir şimşek çaktı adeta. İşte ondan sonra polise başvurmanın iyi bir fikir olmayacağını düşünmeye başladı. Ona polisin mektuplar karşısında yapabileceği pek fazla bir şeyi olmadığını söylediğimde ne cevap verdiğini hatırlıyor musun? ‘Polis onu bir şeyle itham edemez.’ Evet, belki polis itham edemez ama polis onun kim olduğunu bulabilirdi. İşte bizim ihtiyar tilki bence tam da bu yüzden bize gelmeye karar verdi. Çünkü mektupların elmaslar yüzünden geldiğini anlayınca şöyle düşündü: ‘Eğer adam elmaslarımın peşindeyse ve harekete geçmek için sergi gününü bekliyorsa yakınlarımdan biri olmalı. Dolayısıyla polis işin içine karışırsa korkup vazgeçebilir.’ Yani polisin işi kurcalamadığından değil aksine kurcalayabileceğinden endişelendi. Bir sebepten ötürü polisin peşindeki keşfetmesi işine gelmiyor. Cemay, bu Hüseyin Gürsan düşündüğümüzden de kurnaz bir adam sanırım. Acaba aklından neler geçiyor?” Aynı şeyler benim de zihnimi kurcalıyordu. “Vasiyetname meselesine gelince” dedi bardağı dudağına götürürken. “Karısını mirasından çıkarması için aklıma tek bir sebep geliyor. O da senin de kolaylıkla tahmin edebileceğin gibi aldatıldığından şüphelenmesi. Bu yüzden gurur yapıp bize anlatmak istemedi bence. Farklı bir sebebi varsa bilmiyorum.”

Mithat gibi düşünüyordum. Gürsan gibi bir insana bu denli radikal bir kararı aldırın tek konu aldatılması olabilirdi.

“Tehdit mektupları yollayan kişi ile karısı ve aşığı arasında bir bağ kuruyor olabilir mi?”

“Öyle bile olsa bu vasiyetnamesini üç ay önce değiştirmiş olması gerçeği ile bağdaşmıyor. Üstelik unutmam adam mahkemede karısının hiçbir şey alamayacağından emin. Bunun için elinde çok kat’i deliller olması lazım.”

“Yasak aşkı kanıtlayan bir belge mi?” dedim artık dedikodu sınırlarına girmiş olmanın utancıyla. “Karısının sevgilisine ya da aşığının ona yazdığı bir mektubu filan mı ele geçirdi?”

“Bu da bir ihtimal...”

“Diyelim ki elinde mektuplar var. Bunları kasada mı saklıyor sence?”

“Mümkün. Gürsan karısının kendisini aldattığını öğrendiği an yeni bir vasiyetname hazırladı. Burası kesin. Bence o da senin bana sorduğun soruyu kendi kendine soruyor: ‘Acaba karım beni aldatmakla kalmayıp aşığı ile birlikte işi tehdit mektupları yollamaya ve hatta hırsızlığa vardıracak kadar ileri götürdü mü?’ İşte bunun cevabını onun da bildiğini sanmıyorum.”

“Tabi bunlar birer tahmin...”

“Belirli bir sebebe dayanan bir tahmin...” dedi parmağını kaldırarak. “Ben asla içgüdülerime güvenerek bir sonuca varmam. Bunu yaparak yola çıkan insanlar nadiren de olsa hedefe varınca, mantık silsilesini kurarak yola çıkmış olanların çoktan oraya ulaşmış hatta kamp kurmuş olduklarını görürler.” Ellerin arkada birleştirilerek piposuna asıldı. Daha çok kendi kendisine sorar gibi, “Gürsan karısının kasayı öğrenmesini neden istemedi?” dedi parmak uçlarını birbirine dayayarak. “Bu hırsızlığa karşı alınmış bir önlem miydi? Hayır. Zira kadın o kasanın varlığından haberdar olsa bile içini açamayacaktı zaten. O halde...” Aniden duraklayarak başını kararlı biçimde salladı. Gözbebekleri bir an parlayıp söndü.

“Evet, o halde... Devam etsene.” Mithat’ın aklına gelen parlak düşünceleri kendine sakladığı ve benim yüzüne okkalı bir yumruk patlatmak istediğim anlardı bunlar. “Hem bunları neden Gürsan’a söylemedin?”

“Histerik davranıp içine kapanmasından korktum. Fakat bir dahaki görüşmemizde onu fena sıkıştıracacağım.”

Aklımdaki diğer soruyu sordum. “Karısının aşığının kim olduğunu biliyor mu sence?”

“Cemay ben münecim değilim. Zaten Gürsan’ın ağzından duyacağım şeyleri tahmin etmeye de niyetim yok.” Birden somurtarak ayaklandı. Bana kalırsa bu öfkenin sebebi ihtiyarın ketumluğuna içten içte bozulmuş olmasıydı. O odadan çıkmak üzereyken ben de önümdeki polisiye romana uzandım. Birden arkasını döndü. “Sen şu romanını okuyup Bay ve Bayan McAlister’in kendi kütüphanelerinde öldürölmelerini ve katilin sıradan bir mutfak bıçağını tercih etmek yerine, en son bir Homo Erectus tarafından kullanılan ucu sivri ve paslanmış av aletiyle cinayet işlemenin çok daha pratik bir yol olduğunu düşünmesinin sırrını araştırır, ben de biraz bu vaka üzerine kafa yorayım.” Yüzündeki o sırıtışı görünce tepem attı. “Gürsan’a ne soracaktın?” dedim neredeyse gururla elime aldığım kitabı gözüne sokmak istercesine yakın tutarak. Aklımda kalan son noktayı da aydınlatmak ve bu dava ile ilgili en ufak bir detayı bile gözden kaçırmamak istiyordum. Madem bu işte beraberdik o halde her ipucunu ve her düşüncemizi de birbirimizle paylaşmalıydık.

Mithat eli kapının tokmağında kalakaldı. Puro dumanlarına çeşitli geometrik şekiller vererek “kasasının içindeki her şeyi not edip bana bildirmesini isteyecektim” dedi.

“Bu gece uygun olmayabilir, bence yarın ara.”

“Öyle yapacağım,” dedi kapıyı kapatırken. O geceki konuşmamız işte böyle bitmişti. Ertesi gün ise faaliyete geçme zamanıydı.

(Devamı Gelecek Sayıda)...

Süleyman BAŞ. Detektiv proza